

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 342/2012-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. septembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti M. s. r. o., B., zastúpenej advokátom Mgr. P. Ď., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 8 SŽ 9/2011-25 z 29. septembra 2011 a rozhodnutím Rady pre vysielanie a retransmisiu č. RP 09/2011 z 1. marca 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti M. s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. decembra 2011 doručená sťažnosť spoločnosti M. s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne

konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 8 SŽ 9/2011-25 z 29. septembra 2011 a rozhodnutím Rady pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len „rada“) č. RP 09/2011 z 1. marca 2011.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplynulo, že najvyšší súd napadnutým rozsudkom zmenil rozhodnutie rady o výške pokuty uloženej sťažovateľke pre porušenie § 16 ods. 3 písm. l) zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vysielaní“) a v ostatných častiach rozhodnutie rady potvrdil.

Sťažovateľka v odôvodnení svojej sťažnosti okrem iného uviedla, že *„Najvyšší súd SR ako aj Rada udelili sťažovateľovi sankciu - pokutu uloženú za údajné nedodanie súvislých záznamov z vysielania programovej služby J. určených vo výroku rozhodnutia Rady. Sťažovateľ v konaní pred Najvyšším súdom SR tvrdil a svoje tvrdenie tiež preukázal listinným dôkazom, že Rade predmetné záznamy dodal v celom rozsahu. Pravdivosť a pravosť tohto dôkazu Rada ako správny orgán nerozporovala. Dodanie záznamov bolo potvrdené pracovníčkou Rady, ktorá zásielky určené Rade preberá a potvrdenie o dodaní záznamov bolo opatrené pečiatkou Rady, tak ako je to obvyklé pri dodaniach záznamov Rada na základe žiadosti Rady podľa § 16 ods. 3 písmeno l) zákona o vysielaní a retransmisii.“*

Podľa ďalšieho tvrdenia sťažovateľky „Najvyšší súd SR ako aj Rada deklarovali, že sťažovateľ sa dopustil správneho deliktu nedodania súvislých záznamov z vysielania programovej služby J., hoci ani jeden zo štátnych orgánov nepreukázal, že sťažovateľ naozaj nedodal Rade súvislé záznamy v požadovanej kvalite a časomiere.“. Na základe uvedeného sťažovateľka tvrdí, že „Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR ako aj rozhodnutie Rady je preto výsledkom mocenského rozhodnutia štátnych orgánov, a to v kontexte absencie akýchkoľvek dôkazov, že sťažovateľ nedodal súvislé záznamy v kvalite resp. časomiere požadovanej Radou...“

Najvyšší súd SR ako aj Rada sa v konaniach nedostatočne vysporiadali s predloženým dôkazom o splnení povinnosti sťažovateľa podľa § 16 ods.3 písmeno l) zákona o vysielaní a retransmisii, nevykonali iné dôkazy, ktoré by boli v prospech ich tvrdení a preto napadnuté rozhodnutia štátnych orgánov nemajú základ vo vykonanom dokazovaní... Rozhodnutiami Najvyššieho súdu SR ako aj Rady tieto štátne orgány zakladajú nebezpečný precedens, na základe ktorého akýkoľvek štátny orgán môže autoritatívne a svojvoľne vyhlásiť, že podanie účastníka konania na štátny orgán alebo akýkoľvek iný dôkaz predložený účastníkom konania ktorý účastník fyzicky predložil alebo navrhol, čo štátny orgán aj potvrdil úradnou pečiatkou neexistuje.“.

Podľa názoru sťažovateľky „Najvyšší súd SR ako aj Rada uvedeným postupom porušili základné princípy právneho štátu, upreli sťažovateľovi právnu istotu a spravodlivosť v konaniach pred dotknutými štátnymi orgánmi. Nemožno akceptovať stav, že štátny orgán či už Najvyšší súd SR alebo Rada, deklaruje porušenie zákona, deklaruje spáchanie správneho deliktu, bez dôkazov, na základe tvrdení štátneho orgánu, ktoré sa vymykajú spod kontroly a dozoru sťažovateľa ako účastníka konania. Sťažovateľ ako účastník konania nemá reálnu možnosť, či tvrdenia správneho orgánu (Rady) sú pravdivé a či na základe týchto tvrdení Rada mocensky alebo svojvoľne nerozhodla o porušení § 16 ods.3 písmeno l) zákona o vysielaní a retransmisii sťažovateľom.“.

Vo vzťahu k porušeniu svojich práv sťažovateľka uviedla, že „... rozhodnutím Rady potvrdeným rozsudkom Najvyššieho súdu SR došlo k zjavnému zásahu do práva na súdnu a inú ochranu sťažovateľa a to porušením práva sťažovateľa na spravodlivý proces (kedy Najvyšší súd SR aj Rada udelili sťažovateľovi pokutu bez spoľahlivého dokázania či sa skutok - správny delikt naozaj stal, len na základe nepreukázaného tvrdenia Rady o spáchaní správneho deliktu sťažovateľom, ktorý v sebe nesie prvky autoritárstva a svojvôle), spôsobeným nerešpektovaním princípov právneho štátu a právnej istoty a tým odňatím možnosti sťažovateľa konať pred súdom resp. iným orgánom a účinne obhajovať svoje práva a záujmy“.

K napadnutému rozsudku najvyššieho súdu sťažovateľka uviedla, že rozhodnutie najvyššieho súdu je nezrozumiteľné, neurčité, nemá dostatok dôvodov, a preto je nepreskúmateľné, zmätočné (nulitné) a z týchto dôvodov nezákonné. Zistenie skutkového stavu, z ktorého vychádzalo napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu, je v rozpore s obsahom správneho, ako aj súdneho spisu.

Sťažovateľka napokon vytyka rade jej pochybenia pri uplatňovaní zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“), a to predovšetkým jej nečinnosťou pri uplatnení zásady zmierlivého urovnania a zásady súčinnosti s účastníkom konania. Sťažovateľka v konkrétnosti uviedla, že „... Rada je pri výkone svojej právomoci a pôsobnosti procesne viazaná zákonom č. 71/1967 Zb. Správny poriadok v znení neskorších predpisov a preto v zmysle § 3 ods. 2 a 3 Správneho poriadku má v konaní postupovať v súčinnosti s účastníkom konania a pokúsiť sa o zmierlivé urovanie veci.

Rada sa o zmierlivé vybavenie veci so sťažovateľom nepokúsila, neinformovala sťažovateľa ako účastníka konania o akomkoľvek údajnom probléme s obsahom dodaných DVD nosičov. Prvú informáciu o údajnom nedodaní záznamov z vysielania dostal sťažovateľ až v oznámení o začatí konania o porušení povinnosti podľa zákona o vysielaní a retransmisii... kedy sťažovateľ už nemohol opätovne predložiť Rade súvislé záznamy z vysielania z dôvodu uplynutia lehoty podľa § 16 ods.3 písmeno l) zákona o vysielaní a retransmisii t. j. lehoty 45 dní odo dňa vysielania dotknutých programov.“

Podľa tvrdenia sťažovateľky mala rada „konať v úzkej súčinnosti so sťažovateľom ako účastníkom konania, dať mu príležitosť, aby sťažovateľ mohol účinne obhajovať svoje práva a záujmy, napr. aj opätovne predložiť súvislé záznamy z vysielania, aby sa vyhol správne konaniu v dôsledku nepredloženia záznamov... V rozpore so zákonom ustanoveným postupom v konaní Rada dala na vedomie sťažovateľovi, že s ním začína správne konanie pre nedodanie záznamov v čase, keď sťažovateľ súvislými záznamami už nedisponoval...

... Najvyšší súd SR potvrdením rozhodnutia Rady konvalidoval a ospravedlnil postup Rady, keď táto nekonala v súčinnosti so sťažovateľom, neumožnila mu, aby účinne

obhajoval svoje práva za účelom predchádzania administratívneho konaniu. Rada začala správne konanie pre nedodanie záznamov v čase, keď sťažovateľ už záznamami nedisponoval, čím porušila ustanovenia § 3 ods.2 a 3 Správneho poriadku. Ďalej Najvyšší súd SR uložil sťažovateľovi pokutu, hoci Rada nepreukázala, že nedostatočnú kvalitu záznamov nespôsobil sama, a napriek tomu, že sťažovateľ predložil v správnom konaní potvrdenie o doložení záznamov spôsobom, ktorý je Radou zaužívaný. Najvyšší súd SR sa uspokojil s tvrdením Rady, hoci v súdnom konaní mala Rada a sťažovateľ rovnaké procesné postavenie, čím Najvyšší súd SR porušil základné právo sťažovateľa na spravodlivý proces...

Vzhľadom na skutočnosť, že Najvyšší súd SR svojim napadnutým rozhodnutím potvrdil rozhodnutie Rady čo do existencie správneho deliktu, ktorého sa sťažovateľ údajne dopustil, a teda aj čo do dôvodnosti uloženia akejkoľvek sankcie, sťažovateľ je toho názoru, že napadnuté rozhodnutie Najvyššieho súdu je potrebné zrušiť ako rozhodnutie, ktorým bolo sťažovateľom odňaté právo na súdnu a inú ochranu v zmysle článku 46 ods. 1 a 2 Ústavy SR v dôsledku nerešpektovania princípu právneho štátu, princípu právnej istoty, v dôsledku nerešpektovania zásady neprípustnosti trestania v kontexte absencie dokázania skutku - správneho deliktu resp. v dôsledku prenášania dôkazného bremena na účastníka konania v prípade, ak toto znáša štát prostredníctvom svojich orgánov.“

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo spoločnosti M. s. r. o na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy SR a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sž/9/2011 zo dňa 29. 09. 2011 ako aj rozhodnutím Rady pre vysielanie a retransmisiu č. RP/09/2011 zo dňa 01. 03. 2011 porušené bolo.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 29. 09. 2011 sp. zn. 8 Sž/9/2011, sa zrušuje vo všetkých výrokoch a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Najvyšší Súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť právnemu zástupcovi sťažovateľa trovy konania o podanej ústnej sťažnosti Ústavnému súdu Slovenskej republiky

vo výške 314,18 EUR na účet právneho zástupcu sťažovateľa do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

Sťažovateľka zároveň navrhla, aby ústavný súd podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) *„rozhodol o dočasnom opatrení a odložil vykonateľnosť napadnutého rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 29. 09. 2011, sp. zn. 8 Sž/9/2011 až do nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu SR o tejto sťažnosti“*, a tento návrh odôvodnila tým, že *„Odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku Najvyššieho súdu SR nebude predstavovať zásah do verejného záujmu, nakoľko nedôjde k zásahu do žiadnych iných práv tretích osôb... Navyše na základe vyššie uvedeného má sťažovateľ za to, že ústavná sťažnosť je dôvodná, spôsobila k zrušeniu napadnutého rozsudku Najvyššieho súdu SR ako aj rozhodnutia Rady, a teda nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie práva na ochranu základných práv sťažovateľa... Odkladom vykonateľnosti napadnutého rozsudku... by nevznikla žiadnym osobám, vrátane štátu zastúpeného Radou, ujma, ktorá by bola porovnateľná s ujmov, ktorú by utrpel sťažovateľ zaplatením sankcie na základe právoplatného rozsudku Najvyššieho súdu SR...“*.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky o porušení základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu č. k. 8 Sž 9/2011-25 z 29. septembra 2011 a rozhodnutím rady č. RP 09/2011 z 1. marca 2011.

1. Pokiaľ ide o namietané porušenie práv sťažovateľky rozhodnutím rady č. RP/09/2011 z 1. marca 2011, sťažnosť bolo potrebné v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických a právnických osôb namietajúcich porušenie základných práv a slobôd len vtedy, pokiaľ o ich ochrane nerozhoduje iný súd. V dôsledku toho namietané porušenie niektorého zo základných práv a slobôd podľa ústavy alebo medzinárodnej zmluvy o ľudských právach nezakladá automaticky právomoc ústavného súdu na konanie. Pokiaľ pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd zistí že sťažovateľ/ka sa ochrany svojho základného práva (práv) mohol/mohla domôcť využitím dostupných a účinných právnych prostriedkov nápravy v rámci všeobecného súdnictva, takúto sťažnosť odmietne pre nedostatok svojej právomoci. V okolnostiach prípadu ústavný súd zohľadnil svoju skoršiu judikatúru, podľa ktorej ak zákon priznáva účastníkovi konania oprávnenie navrhnúť preskúmanie

rozhodnutia orgánu verejnej správy v správnom súdnictve, je právomoc ústavného súdu vylúčená (I. ÚS 69/96).

Ako vyplynulo z napadnutého rozhodnutia rady, sťažovateľka mala v prípade námietok proti nemu k dispozícii opravný prostriedok, na základe ktorého ho mohol preskúmať najvyšší súd (§ 64 ods. 6 zákona o vysielaní) podľa § 247 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). Sťažovateľka tento opravný prostriedok aj využila, v dôsledku čoho o jej veci rozhodoval najvyšší súd, ktorý o nej aj konal a rozhodol (rozsudok č. k. 8 SŽ 9/2011-25 z 29. septembra 2011). Z uvedeného je zrejmé, že čo sa týka namietaného porušenia základných práv označeným rozhodnutím rady mala sťažovateľka v systéme všeobecného (správneho) súdnictva účinný právny prostriedok nápravy, ktorý aj využila. V dôsledku toho bolo potrebné jej sťažnosť v tejto časti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu, pretože ochranu označených základných práv boli sťažovateľke oprávnené poskytnúť všeobecné súdy na základe opravného prostriedku v rámci správneho súdnictva, a nie ústavný súd v konaní o jej ústavnej sťažnosti.

2. V časti namietajúcej porušenie základného práva sťažovateľky zaručeného v čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu č. k. 8 SŽ 9/2011-25 z 29. septembra 2011 je sťažnosť zjavne neopodstatnená.

Ústavný súd počas predbežného prerokovania nezistil, že by najvyšší súd ako v konaní o opravnom prostriedku podanom sťažovateľkou, ako ani vo svojom rozsudku postupoval svojvoľne na ujmu základných práv označených sťažovateľkou. V okolnostiach prípadu sa uvedené konštatovanie vzťahuje predovšetkým na tie konania rady, ktoré podľa sťažovateľky zakladali porušenie Správneho poriadku a v dôsledku toho porušenie ňou označených práv a ktoré najvyšší súd posúdil ako súladné so zákonom. Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uviedla, že k porušeniu jej práva na spravodlivý proces došlo v dôsledku toho, že rada, ako aj najvyšší súd jej udelili pokutu bez spoľahlivého dokázania, či sa správny delikt (t. j. nezaslanie požadovaných súvislých záznamov z vysielania) skutočne stal, pričom sťažovateľka nedostala možnosť účinne obhajovať svoje záujmy, t. j.

„opätovne predložiť súvislé záznamy z vysielania“. V tejto súvislosti sťažovateľka vytkla tak rade, ako aj najvyššiemu súdu, že ich rozhodnutia sú dôsledkom „mocenského rozhodnutia“ a predstavujú „nebezpečný precedens“, na základe ktorého môže akýkoľvek štátny orgán „autoritatívne a svojvoľne vyhlásiť, že podanie... alebo akýkoľvek dôkaz... ktorý účastník konania fyzicky predložil alebo navrhol... neexistuje“. Takýto postup podľa sťažovateľky tiež predstavuje porušenie základných zásad správneho konania, a to súčinnosti jeho účastníkov a zmierlivého urovnania veci podľa § 2 Správneho poriadku.

V tejto súvislosti ústavný súd predovšetkým uvádza, že v právnom štáte požívajú konania a rozhodnutia orgánov verejnej správy prezumpciu ústavnosti a zákonnosti, v dôsledku čoho ich treba považovať za platné a účinné až do obdobia, pokiaľ nie sú zmenené alebo zrušené administratívnym alebo súdnym orgánom na to zmocneným zákonom. V okolnostiach prípadu ústavný súd potom poukazuje na skutočnosť, že ochrana základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces predpokladá nielen riadny výklad a uplatňovanie hmotnoprávných a procesných noriem administratívnym alebo súdnym orgánom, ale aj nevyhnutnú a včasnú súčinnosť účastníkov konania (prostredníctvom konkrétnych procesných úkonov) spôsobom, v rozsahu a v lehotách stanovených viac či menej presne príslušným zákonom tak, aby bola zabezpečená účinná ochrana ich základných práv a slobôd. Len takáto súčinnosť garantuje ochranu ich základných práv a slobôd spôsobom a v rozsahu predpokladanom ústavou a medzinárodnými zmluvami o ľudských právach. Povinnosť takejto súčinnosti sa vzťahuje tak na účastníkov konania, ako aj na orgán verejnej moci, pred ktorým prebieha konanie, v ktorom je potrebné garantovať niektoré zo základných práv alebo slobôd. Z uvedeného dôvodu účastník konania nemôže (bez ďalšieho) namietat' porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces postupom alebo rozhodnutím administratívneho, prípadne súdneho orgánu, pokiaľ na ich účinnú ochranu neposkytol zákonom požadovanú súčinnosť, prípadne ju poskytol spôsobom, v rozsahu a lehote, keď je príspevok na ochranu týchto práv nulový, a preto bez akéhokoľvek reálneho významu. Podľa ústavného súdu u sťažovateľky ide práve o takýto prípad.

Bez nutnosti zachádzať do podrobností ústavný súd považuje za vhodné uviesť, že rada sa na sťažovateľku obrátila so žiadosťou o dodanie súvislých záznamov z vysielania ešte v zákonnej 45-dňovej lehote požadovanej § 16 ods. 3 písm. l) zákona o vysielaní, počas ktorej ich bola povinná uchovávať. Sťažovateľka však na žiadosť rady nereagovala v tejto lehote, ale požadované záznamy jej dodala až po jej uplynutí, čím sa zbavila možnosti nahradiť súvislé záznamy, ktoré rada nepožadovala, tými, ktoré označila vo svojej žiadosti. V dôsledku takéhoto postupu nebolo dôvodné vytykať rade, že sťažovateľka nedostala reálnu možnosť účinne obhajovať svoje práva, napr. opätovne predložiť súvislé záznamy z vysielania, aby sa vyhla správne konaniu v dôsledku nepredloženia záznamov, keďže k ich predloženiu z jej strany došlo až po lehote, dokedy ich mala povinnosť uchovávať.

Ústavný súd preto konštatuje, že rozhodnutie najvyššieho súdu, ktorým potvrdil zákonnosť postupu a rozhodnutia rady zohľadňujúcej potrebu súčinnosti sťažovateľky, nezakladá možnosť porušenia ňou označených základných práv a slobôd, pretože táto jej požadovaná súčinnosť neposkytla spôsobom a v lehote, ktorá by jej zabezpečila účinnú ochranu jej práv. Uvedené konštatovanie sa vzťahuje aj na tú časť rozhodnutia rady, ktorým sťažovateľke uložila finančný postih (pokutu) za nesplnenie svojej povinnosti podľa zákona o vysielaní, hoci otázka jej výšky netvorí predmet konania o ústavnej sťažnosti. Z pohľadu zabezpečenia reálnej ochrany práv sťažovateľky v konaní pred radou ústavný súd posúdil aj napadnutú časť rozsudku, v ktorej najvyšší súd konštatuje, že *„správny orgán, ale aj účastník konania si nesplnili riadne svoje povinnosti. Správny orgán tým, že neskontroloval v primeranej dobe obsah navrhovateľom predložených DVD nosičov, ktoré navrhovateľ predložil odporkyni na základe jej žiadosti“*, pokiaľ ide o sťažovateľku, podľa najvyššieho súdu táto taktiež *„pochybila keď svojou nečinnosťou neodstránila ňou zapríčinený protiprávny stav, že dodatočne nepredložila po doručení oznamu o začatí správneho konania odporkyňou požadované záznamy z vysielania“*, a dospel k záveru, že výkon označených činností rady, ako aj sťažovateľky pri neexistencii predmetu správneho konania podľa zákona o vysielaní nemožno hodnotiť ako prostriedok účinnej garancie práv účastníka takéhoto konania.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré sťažovateľ označil, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom (rozhodnutím) tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval označené základné právo, pretože takáto situácia alebo stav možnosť jeho porušenia reálne vylučujú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, IV. ÚS 288/05, I. ÚS 431/2011). Za zjavne neopodstatnený preto možno považovať taký návrh, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu, reálnosť (dôvodnosť) ktorej by bolo treba posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 27/04, I. ÚS 158/05, IV. ÚS 300/08, IV. ÚS 158/09).

Ústavný súd vo svojej stabilizovanej judikatúre tiež pravidelne poukazuje na to, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je ich alternatívou a ani ďalšou opravnou inštanciou (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), v dôsledku čoho nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej. Rovnako ústavný súd nie je oprávnený preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké faktické či právne závery z neho všeobecný súd vyvodil. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd (a v rámci konania o ústavnej sťažnosti) zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodnutie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02).

Sťažovateľka napadla rozsudok najvyššieho súdu aj z toho dôvodu, že je nezrozumiteľný, neurčitý, nepreskúmateľný, zmätočný (nulitný), a preto nezákonný. Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že najvyšší súd v konaní podľa § 247 a nasl. OSP postupoval v rámci právnych noriem, pri rozhodovaní zohľadnil všetky skutočnosti relevantné na rozhodnutie a svoje rozhodnutie aj náležite zdôvodnil.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že medzi namietaným porušením základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, resp. práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru a označeným rozhodnutím najvyššieho súdu absentuje príčinná súvislosť, preto bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť sťažovateľky bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu, aby sa ústavný súd zaoberal návrhom sťažovateľky na odloženie vykonateľnosti napadnutého rozsudku najvyššieho súdu. Z toho istého dôvodu sa ústavný súd nezaoberal ani ďalšími jej požiadavkami (zrušiť napadnuté rozhodnutie, vrátiť vec na ďalšie konanie, priznať náhradu trov právneho zastúpenia), rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľky, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. septembra 2012